

Jtse asiassa luultuna Mika Seppälä

Lyhytproosaa

Itse asiassa luultuna

Mika Seppälä

Itse asiassa luultuna

© 2014 Mika Seppälä

Kustantaja: BoD™ – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: Books on Demand GmbH, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-286-895-4

ÄITINPOIKA

Sinut on siirretty huoneestasi pois. Kysyn hoitajalta, missä olet. Hän sanoo numeron, istahdan hetkeksi penkille ja tasaannutan hengitystäni, keuhkoveritulppa on tehnyt tuhojansa.

Jotenkin minulla on sellainen tunne, että jotakin tapahtuu. Tiimalasi kääntyy. En enää hoipertele juovuksissa taloosi, jotta saisin sieltä sijan, jonka sinä minulle kuitenkin antaisit.

Sinä et enää kävelisi taloa ympäröivässä puutarhassa. En istuisi penkillä, sytyttelisi savukkeita, polttelisi niitä taukoamatta.

Enää et olisi kanyyli kädessäni, rakastava katse suunnattu minua ohjuksentarkasti. Et enää huolehtisi puolestani. Ei enää kääntyisi tiimalasi. Kääntyisi kokonainen historia.

Nousen ylös penkiltä. Avaan huoneesi oven - tien uudelle sijallesi. Sinä makaat siinä, ja minun on vaikea tunnistaa sinua. Fyysinen romahdus on tapahtunut. Silmät ovat kuolevan silmät kaukaisuuteen minne lie. Tiheä hengitys. Kosketan poskeasi.

Joskus sinä kosketit poskeani, mittasit lämpöä, kiikutit minulle mehua ja mittaria. Eilen minä vielä tuijotin tyhjyyteen asunnossani tultuani sairaalasta, etsin lyhyen pimeän tultua kaapista valkoisen kynttilän ja kaivoin taskustani vaistomaisesti sytytintä. Höh, minä toruin itseäni. Tullitkun sen piti olla, liekki sai alkunsa, siirsin sen sydä-

meen. Tuli ei tahtonut saada alkua, vaikka kynttilä oli uusi.

Sinä kumosit kynttilän. Olit vanha. Uurrettu sielu, joka vielä kysyi siskoltani, onko poika jo astunut korkin päälle. Ei ole, sisko oli sanonut.

Hyvä, olit vastannut. Niin kuin se olisi ollut enemmän.

Liekki kohoaa korkeuksiin. Kun tulen maailmaan, parkaisuni lävistää huoneen katon taivaaseen. Kuuma valo alkaa heilua villisti. Mikä sinun on äiti? Sinä työnnät minun selkääni keinussa. Ei hätää, minä sanon äidille, otan pöydältä harjan ja alan vetää märkää tukkaasi, toistan tarkoituksettomia lauseita. Vain sinun hiuksesi merkitsevät jotakin. Minä teen sinusta kauniin, minä toistan.

Maailman kauneimman naisen. Pöydällä on hiuslakka-purkki. Mitä sinä sillä. En tajua, sillä se merkitsee enemmän. Minä alan puhua kammatessani sinua.

Sinun suonikas kätesi on puristanut sängyn metallilaitaa. Kynttilä sammuu. Sinä sanot hushus. Lopetan kaiken harjaamisen saman tien, käännähdän ja katoan savuun. Hushus. Valkoinen arkku lipuu kohti krematoriota.

Sinä olit kuningatar. Ulla Inkeri. Rullarinkeli.

AATAMI JA EEVA

Aatami ja Eeva tulivat puistoon. He katselivat aikansa puita ja pensaita ja kukkaistutuksia.

- Pensas se ainakaan ei voi olla, Eeva sanoi.
 - Ei niin, Aatami totesi ja tunsi olonsa epämukavaksi farkuissa ja paitapuserossa ja ruskeassa nahkatakissa. Eevalla oli vaatteet niin kuin naisella vain voi olla.
 - Eikä kukka, Eeva lisäsi.
 - Ei niin. Pitäisikö meidän varata huone hotellista? Vai mitä mieltä sinä olet?
- Eeva raapi korvallistaan.
- Ei kovin kalliista. Paljonko sinulla on rahaa?
 - Paljon, Aatami kehaisi ja hymyili. - Mutta ensin meidän täytyisi löytää se hedelmä, joka sisältää vasta-ainetta sille, jonka me söimme kauan sitten. Muistatko, Eeva?
 - Muistan, Eeva sanoi kaihoisasti, ja hänen katseensa sumeni.
 - Se taisi olla vuonna viisi, Eeva jatkoi.

Oli ollut kaunis kesäilta. Aurinko oli paistanut täydeltä terältä, kun he olivat kulkeneet alasti luonnossa vailla huolia, kunnes käärme oli tullut vastaan. Se pisti kielensä esiin ruohikosta ja sihisi sillä.

- Hui, Eeva huudahti.
- Älä minua pelkää, käärme sanoi.
- En pelkääkään, Eeva vastasi rohkeasti.

Aatami oli häipynyt takavasemmalle juomaan purosta vettä. Se oli valittanut päänsärkyä koko päivän, vaikka Eeva

oli sanonut sille monta kertaa, ettei paratiisissa tunneta tauteja.

- On mikä on, Aatami oli sanonut, ja Eevasta oli alkanut tuntua, että heidän suhteensa säröili. He olivat joutuneet katsomaan toisiaan liian kauan aikaa.

Päivästä toiseen samaa naamaa, samoja juttuja, samoja vitsejä, samaa paljasta ihoa, joka oli alkanut pikkuhiljaa tympäistä. Vieras olisi vielä saattanut iskeä silmänsä Aatamiin ensinäkemältä. Mutta Eevaa väsytti. Paratiisi oli alkanut vaikuttaa tyhjänpäiväiseltä paikalta. Hän olisi halunnut vittuilla puoliskolleen mutta hän ei osannut. Syvällä sisimmässään häntä oli kalvanut tieto, että hän löytäisi itsestään pahoja veitsenterä, joilla viiltää miestänsä, sanoa tälle kerrankin, mitä mieltä Hän oli asioista.

Kun hän oli puhunut Luojalle joskus yksinäisyydessään näitä asioita, Aatami oli kiertänyt taustalla kuin kissa kuumaa puuroa, katsonut häntä niin kuin olisi halunnut katsoa pahasti, aukaissut suunsa niin kuin olisi halunnut sanoa pahasti. Mutta hänelläkään ei ollut siihen eväitä.

Käärme kallisteli päätään ja sihahti uudemman kerran.

- Oliko pelottava siihenä? käärme kysyi.

- Ei ollut, Eeva sanoi koska ei osannut valehdella eikä oi-keastaan tiennyt, mitä pelko on.

- Minä voisin antaa sinulle kommunikaatiotaidot.

- Mitä se tarkoittaa? Eeva kysyi.

- Vaikka jos sinä haluaisit sanoa Aatamille kerrankin, että haista paska.

- Jaa, Eeva epäröi ja pyöritteli silmiään.

- Tuossa on puu. Ja tuossa puussa on yksi erivärinen hedelmä. Ota ja omista se. Eikä maksa mitään.

- Maksa? Eeva ihmetteli.

- Se on päivän tarjous, käärme sihahti ja luikerteli kauemaksi tarkkailemaan, mikä olisi Eevan seuraava toimenpide.

Eeva katsoi puuta eikä aikaillut kauaa. Hänestä tuntui, että oli ryhdyttävä suoraan asiaan. Mutta hedelmä, jonka käärme oli osoittanut, oli yllättävän korkealla.

- Aatami! Eeva kajautti.

- Eeva! Aatami huusi ja tuli juoksujalkaa Eevan tykö.

- Nosta minut harteillesi niin minä yletyn tuohon hedelmään, Eeva sanoi.

- Mitä sinä hedelmällä? Aatami kysyi. - Niitähän on alempanakin.

- Se on parempi kuin muut, Eeva sanoi, ja Aatamista tuntui, että Eeva intti, vaikkei ollut aivan varma.

Hedelmä näytti aivan tavalliselta, ja siinä oli ihan selvä madonreikä. Mutta Eeva teki niin kuin käärme oli neuvonut ja haukkasi suuren ja mehukkaan palasen, jonka makua pieni virhe ei haitannut. Sanat alkoivat tulvia hänen mieleensä, häntä alkoi pyörryttää ja hän katsoi miestänsä, ja heti hän tiesi ja tunsu, että tämä oli vanha kääkky, ja oli aika etsiä nuorempaa. Sitten se tuli. Uljaasti ja painokkaasti. Eevan kieltä poltti, niin kuin se olisi ollut itse käärmeen kieli.

- Haista paska!

Ja vasta sitten Aatami tajusi, mitä Eeva oli tarkoittanut, kun Eeva oli antanut tälle hedelmästä mutta tietysti pieemmän puraisun hyvän- ja pahantiedon puusta.

Eeva räpytteli silmiään. Oikeastaan Aatami näytti taas hyvältä nahkarotsissaan.

- Oi niitä aikoja, Eeva sanoi.

Aatami kaivoi takintaskuaan ja otti esiin tupakat.

- Palaako?

- Palaa, Eeva sanoi ja sytytti oman tottuneesti helmiäiskoristeisella sytkällä.

- Mitähän sille käärmeelle nykyään kuuluu? Aatami kysyi.

***Tarinoita todellisuuksista,
jotka mahdollisesti
voisivat olla totta.***

BoD™
BOOKS on DEMAND

www.bod.fi